

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

18 ноември 2003 година*

„Защита на географските указания и наименованията за произход – Двустранно споразумение между държава-членка и трета страна за защита на географските указания на тази трета страна – Членове 28 и 30 ЕО – Регламент (ЕИО) № 2081/92 – Член 307 ЕО – Правоприемството на държавите по отношение на договорите“

По дело С-216/01

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 234 ЕО от Handelsgericht Wien (Австрия) в производството, висящо пред този съд между

Budijov ický Budvar, národní podnik

и

Rudolf Ammersin GmbH

относно тълкуването на членове 28, 30 и 307 ЕО, както и на Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти (ОВ L 208, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от 17 март 1997 г. (ОВ L 83, стр. 3),

СЪДЪТ,

в състав: г-н V. Skouris, председател, г-н С. W. A. Timmermans (докладчик), г-н С. Gulmann и г-н J. N. Cunha Rodrigues, председатели на състав, г-н D. A. O. Edward, г-н A. La Pergola, г-н J.-P. Puissochet и г-н R. Schintgen, г-жа N. Colneric и г-н S. von Bahr, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Tizzano,

секретар: г-н H. von Holstein, заместник-секретар,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за Budijovický Budvar, národní podnik, от адв. S. Kommar, Rechtsanwalt,
- за Rudolf Ammersin GmbH, от адв. C. Hauer, Rechtsanwalt,
- за австрийското правителство, от г-жа С. Pesendorfer, в качеството на представител,
- за германското правителство, от г-н W.-D. Plessing и г-н A. Dittrich, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за френското правителство, от г-н G. de Bergues и г-жа L. Bernheim, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности, от г-жа А.-М. Rouchaud, в качеството на представител, подпомагана от адв. B. Wägenbaur, Rechtsanwalt,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Budějovický Budvar, národní podnik, за който се явява адв. S. Kommar, на Rudolf Ammersin GmbH, за което се явяват адв. C. Hauer, адв. D. Ohlgart и адв. B. Goebel, Rechtsanwälte, и на Комисията, за която се явява г-жа А.-М. Rouchaud, подпомагана от адв. B. Wägenbaur, на съдебното заседание от 19 ноември 2002 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено на съдебното заседание от 22 май 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 26 февруари 2001 г., получено в Съда на 25 май същата година, Handelsgericht Wien поставя на основание член 234 ЕО четири преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 28, 30 и 307 ЕО, както и от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти (ОВ L 208, стр. 1), изменен с Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от 17 март 1997 г. (ОВ L 83, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 2081/92“).

2. Тези въпроси възникват в рамките на спор между Budějovický Budvar, národní podnik наричан (по-нататък Budvar“), пивоварна, установена в град České Budějovice (Чешка република), и Rudolf Ammersin GmbH наричан (по-нататък „Ammersin“), дружество, установено във Виена (Австрия), което развива дейност по дистрибуция на напитки, по повод искането на Budvar за забрана на Ammersin да пуска на пазара под марката American Bud бира, произведена от пивоварната Anheuser-Busch Inc. (наричана по-нататък Anheuser-Busch“), установена в Saint Louis (Съединени американски щати), на основание че по силата на двустранните договори между Чешката република и Република Австрия използването на наименованието „Bud“ в тази държава-членка е запазено за бирата, произведена в Чешката република.

Правна уредба

Международно право

3. Член 34, параграф 1 от Виенската конвенция за правоприемството на държавите по отношение на договорите от 23 август 1978 г. предвижда следното:

„Когато част или части от територията на държава се разделят, за да образуват една или няколко други държави, независимо дали предишната държава продължава или престава да съществува:

а) всеки договор, който е в сила към датата на правоприемството на държавите по отношение на цялата територия на предишната държава остава в сила по отношение на всяка възникнала по този начин държава правоприемник;

б) всеки договор, който е в сила към датата на правоприемството на държавите по отношение единствено на част от територия на предишната държава, която става държава правоприемник, остава в сила само по отношение на тази държава правоприемник.“

Правото на Общността

4. Член 307, алинеи първа и втора ЕО гласи:

„Правата и задълженията произтичащи от споразумения, сключени преди 1 януари 1958 г., или за присъединяващи се държави, преди датата на тяхното присъединяване, между една или повече държави-членки, от една страна, и между една или повече трети страни, от друга, не се засягат от разпоредбите на този Договор.

Доколкото тези споразумения са несъвместими с този Договор, съответната държава-членка или съответните държави-членки са длъжни да предприемат всички необходими мерки, за да премахнат установените несъответствия. Когато е необходимо, държавите-членки взаимно се подпомагат за постигането на тази цел и ако е необходимо възприемат обща позиция.“

5. В петото съображение на Регламент № 2081/92 се отбелязва, че „съществуват различия в националните практики за прилагане на регистрирани наименования за произход и географски указания; че следва да бъде предвиден подход на Общността; че една рамка от правила на Общността за защита ще позволи развитието на географските указания и наименованията за произход поради това, че осигурявайки един по-еднообразен подход, такава една рамка ще осигури честна конкуренция между производителите на продукти, ползващи се от такива означения, и ще увеличи доверието на потребителите към продуктите“.

6. Член 1, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2081/92 предвижда следното:

„1. Настоящият регламент определя правилата за защита на географските указания и на наименованията за произход на земеделските продукти, предназначени за консумация от човека, посочени в приложение II към Договора, и за храните, посочени в приложение I към настоящия регламент, както и на земеделските продукти, посочени в приложение II към настоящия регламент.

(...)

2. Настоящият регламент се прилага, без да се засягат други специфични разпоредби на Общността.“

7. Приложение I към посочения по-горе регламент, озаглавено „Храни, посочени в член 1, параграф 1“, упоменава продукта „Бира“ в своето първо тире.

8. Съгласно член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2081/92:

„1. Защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделски продукти и храни от страна на Общността се получава в съответствие с настоящия регламент.

2. По смисъла на настоящия регламент:

а) наименование за произход: означава името на регион, специфично място или, в изключителни случаи, страна, използвани за описание на земеделски или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна,

и

- чието качество или характеристики са съществено или изключително дължащи се на особена географска среда с присъщите ѝ природни и човешки фактори, и чието производство, преработка и подготовка се извършват в определената географска област;

б) географско указание: означава името на регион, специфично място или, в изключителни случаи, страна, използвани за описание на земеделски или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна, и

- който притежава специфично качество, репутация или други характеристики, които могат да бъдат отнесени към този географски произход, и чието производство и/или преработка и/или подготовка се извършват в определената географска област.“

9. В членове 5 - 7 от Регламент № 2081/92 се установява процедурата по регистриране на географските означения и наименованията за произход, предвидени в член 2 от същия регламент, наречена „нормална процедура“. Според член 5, параграф 4 от същия регламент заявлението за регистрация се изпраща на държавата-членка, в която се намира съответната географска област. Държавата-членка проверява съгласно член 5, параграф 5, алинея първа от същия регламент дали заявлението е обосновано и го предава на Комисията на Европейските общности.

10. Поради факта, че проучването от Комисията на заявление за регистрация изисква известно време, и че в очакване на решение относно регистрацията на наименование е необходимо да се предвиди предоставянето от държавата-членка на временна национална защита, Регламент № 535/97 въвежда следния текст след алинея първа от член 5, параграф 5 от Регламент № 2081/92:

„Тази държава-членка може, само като преходна мярка, да даде защита на национално ниво, по смисъла на настоящия регламент, на означение, което е изпратено по изисквания начин и, когато е подходящо, период за адаптация от датата на това изпращане; (...)

Такава временна национална защита се прекратява от датата, на която се взема решение за регистрация по настоящия регламент. (...)

Последствията от такава национална защита, когато означението не бъде регистрирано по настоящия регламент, е изключително отговорност на съответната държава-членка.

Мерките, които се предприемат от държавите-членки по втората алинея оказват въздействие само на национално ниво; те не влияят върху търговията вътре в Общността.“

11. Съгласно член 12 от Регламент № 2081/92:

„1. Без да се засягат международни споразумения, настоящият регламент може да се прилага за земеделски продукти и храни от трети страни, при условие че:

- третата страна е в състояние да даде идентични или равностойни гаранции на посочените в член 4,

- в съответната трета страна съществува режим за контрол равностоен на посочения в член 10,

- съответната трета страна е готова да предостави защита, равностойна на съществуващата в Общността, по отношение на съответните земеделски продукти или храни с произход от Общността.

2. Ако дадено защитено означение на трета страна е идентично със защитено означение от Общността, регистрацията се предоставя, като надлежно се вземат предвид местната и традиционна употреба и действителните рискове от объркване.

Употребата на такива означения е разрешена, само ако страната по произход на продукта е ясно и видимо посочена на етикета.“

12. Член 17 от Регламент № 2081/92 въвежда процедура по регистриране, приложима при регистрирането на наименованията, които вече съществуват към датата на влизане в сила на този регламент, наречена „опростена процедура“. Тази разпоредба по-специално предвижда държавите-членки да уведомяват Комисията в срок от шест месеца след датата на влизането в сила на Регламент № 2081/92 за наименованията, които те желаят да регистрират на това основание.

13. За да се вземе предвид по-специално фактът, че първото предложение за регистриране на географските указания и на наименованията за произход, което Комисията трябва да изготви в приложение на член 17, параграф 2 от Регламент № 2081/92, е представено на Съвета на Европейския съюз едва през м. март 1996 г., когато по-голямата част на петгодишния преходен период, предвиден в

член 13, параграф 2 от същия регламент, е изтекла, Регламент № 535/97, влязъл в сила на 28 март 1997 г., заменя последния параграф със следния текст:

„Чрез дерогация на параграф 1, букви а) и б), държавите-членки могат да поддържат национални системи, които позволяват използването на означения, регистрирани по член 17, за период от не повече от пет години след датата на публикуване на регистрацията, при условие, че:

- продуктите са търгувани законно, като са използвани такива означения най-малко пет години преди датата на публикуване на настоящия регламент,
- предприятията са търгували законно съответните продукти, като са използвали означенията непрекъснато през периода, посочен в първото тире,
- етикетирането ясно посочва истинския произход на продукта.

Все пак това изключение не може да доведе до свободната търговия на продукти на територията на дадена държава-членка, където такива означения са били забранени.”

Националното право

14. На 11 юни 1976 г. Република Австрия и Социалистическа република Чехословакия сключват договор за защитата на означенията за произход, наименованията за произход и останалите названия, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти (наричана по-нататък „двустранната спогодба“).

15. След неговото одобряване и ратифициране, двустранната спогодба се публикува в *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* на 19 февруари 1981 г. (BGBl. 1981/75). Съгласно нейния член 16, параграф 2, двустранната спогодба влиза в сила на 26 февруари 1981 г. за неопределен срок от време.

16. Член 1 от двустранната спогодба предвижда следното:

„Всяка от договарящите държави се задължава да предприема всички необходими мерки за осигуряване на ефективна защита на означенията за произход от нелоялна конкуренция при търговската дейност, на наименованията за произход и на останалите названия, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти от категориите, посочени в член 5, и уточнени в предвиденото в член 6 споразумение, както и на имената и илюстрациите, упоменати в членове 3, 4 и 8, параграф 2.“

17. Съгласно член 2 от двустранната спогодба:

„Означения за произход, наименования за произход и други названия, указващи произход, по смисъла на настоящия договор означават всички указания, които се отнасят пряко или косвено до произхода на определен продукт. Такова означение по принцип е съставено от географско наименование. Въпреки това то може да бъде съставено и от друга информация, ако съответните потребителски среди от държавата по произход виждат във връзка с така наименования продукт обозначение на държавата на производство.

Упоменатите по-горе наименования могат да съдържат освен указание за географската територия на произход, и информация за качеството на съответния продукт. Тези особени свойства на продуктите са следствие изключително или основно от влияния от географски или човешки характер.”

18. Член 3, параграф 1 от двустранната спогодба постановява:

„(...) чехословашките наименования, изброени в споразумение, сключено по силата на член 6, са запазени в Република Австрия изключително за чехословашките продукти.“

19. Член 5, параграф 1, Б, точка 2 от двустранната спогодба упоменава бирата сред категориите чешки продукти, които се обхващат от защитата, въведена от тази спогодба.

20. Съгласно член 6 от двустранната спогодба:

„Наименованията на продуктите, за които се прилагат условията на членове 2 и 5, които се ползват от защитата на договора и не представляват родови наименования, ще бъдат изброени в споразумението, което трябва да бъде сключено между правителствата на двете договарящи държави.“

21. Член 7 от двустранната спогодба има следния текст:

„1. Ако имената и названията, които се защитават в приложение на членове 3, 4, 6 и 8, параграф 2 от настоящия договор, се използват в нарушение на настоящите разпоредби в рамките на търговска дейност за обозначаване на продукти, по-специално при тяхното представяне или опаковка, на фактурите, товарителниците или в другите търговски документи или при тяхното рекламиране, се прилагат всички правни и административни мерки, които според законодателството на договарящата държава, в която е поискана защитата, са предвидени за борба с нелоялната конкуренция или за предотвратяване по друг начин на използването на незаконосъобразните наименования, при условията, определени от това законодателство и като се имат предвид разпоредбите на член 9.

2. Доколкото съществува риск от объркване в рамките на упражняваните търговски дейности, параграф 1 се прилага и ако защитените по силата на договора наименования се използват в изменена форма или за продукти, различни от тези, за които са предназначени от предвиденото в член 6 споразумение.

3. Параграф 1 се прилага и ако защитените по силата на договора наименования, се използват във вид на превод или с указание за реалния произход, или са придружени от указания като „вид“, „тип“, „начин“, „имитация“ или подобни.

4. Параграф 1 не се прилага по отношение на преводите на наименованията на една от договарящите държави, ако преводът е нормално използвана дума или израз на езика на другата договаряща държава.“

22. Член 16, параграф 3 от двустранната спогодба предвижда, че двете договарящи страни могат да денонсират същата чрез най-малко едногодишно предизвестие, изпратено в писмен вид и по дипломатически път.

23. Съгласно член 6 от двустранната спогодба на 7 юни 1979 г. е сключено споразумение за нейното прилагане (наричано по-нататък „двустранното споразумение“). По силата член 2, параграф 1 от това споразумение, същото влиза в сила едновременно с двустранната спогодба, т.е. на 26 февруари 1981 г. То е публикувано в Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich на 19 февруари 1981 г. (BGBl. 1981/75).

24. Приложение Б към двустранното споразумение предвижда следното:

„Чехословашки наименования на земеделски и промишлени продукти

(...)

Б. Хранителни и земеделски продукти (различни от вино)

(...)

2. Бира

Чешка социалистическа република

(...)

Bud

Budějovické pivo

Budijovické pivo Budvar

Budijovický Budvar

(...)“

25. На 17 декември 1992 г. Националният съвет на Чехия заявява, че в съответствие с принципите, които се прилагат в областта на международното право и доколкото това е предвидено в него, Чешката република счита, че е обвързана от 1 януари 1993 г. от многостранните и двустранните договори, по които Чешката и Словашка федеративна република е страна към тази дата.

26. С конституционен закон № 4/1993 от 15 декември 1992 г. Чешката република потвърждава, че поема съществуващите по силата на международното право права и задължения на Чешката и Словашка федеративна република към датата на прекратяване на нейното съществуване.

27. В съобщението на федералния канцлер относно двустранните договори, които са в сила между Република Австрия и Чешката република (BGBl. III 1997/123, наричано по-нататък „съобщение на федералния канцлер“), се посочва следното:

„След извършване на съвместен преглед на двустранните договори между Република Австрия и Чешката република от компетентните власти на двете държави, бе констатирано че въз основа на общоприетите правила в международното публично право следните визирани по-нататък двустранни договори са в сила в отношенията между Република Австрия и Чешката република към 1 януари 1993 г. - дата на правоприемството на Чешката република на територията, съответстваща на бившата Чешка и Словашка федеративна република, - като те се прилагат от тази дата от компетентните власти в правните системи на двете страни:

(...)

19. договор между Република Австрия и Социалистическа република Чехословакия за защита на указанията за произход, наименованията за произход и останалите названия, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти, както и протокола от 30 ноември 1977 г.

Виена, 11 юни 1976 г. (BGBl. № 75/1981)

(...)

26. споразумение за прилагането на договора между Република Австрия и Социалистическа република Чехословакия за защита на указанията за произход, наименованията за произход и останалите названия, указващи произхода на земеделски и промишлени продукти

Прага, 7 юни 1979 г. (BGBl. № 76/1981)

(...)“

Главното производство и преюдициалните въпроси

28. Budvar търгува бира, по-специално под марките Budějovický Budvar и Budweiser Budvar, и изнася бира под наименованието „Budweiser Budvar“, по-специално в Австрия.

29. Ammersin търгува бира с марката American Bud, произведена от пивоварната Anheuser-Busch, която то закупува от дружеството Josef Sigl KG (наричано по-нататък „Josef Sigl“), установена в Obertrum (Австрия), която е изключителен вносител на тази бира в Австрия.

30. С документ за образуване на производство от 22 юли 1999 г. Budvar иска препращащия съд да задължи Ammersin да не използва на австрийска територия в рамките на неговата търговска дейност наименованието Bud или подобни наименования, които могат да предизвикат объркване по отношение на бира или на подобни на нея стоки, или във връзка с тези продукти, освен когато става въпрос за продуктите на Budvar. Освен това Budvar иска преустановяване на използването на всички наименования, които противоречат на тази забрана, на счетоводните отчети и на публикуването на съдебното решение. В иска се настоява за предприемане на временни мерки.

31. Искът по главното дело на Budvar, по същество, се базира на две различни правни основания.
32. На първо място Budvar изтъква, че марката American Bud, регистрирана като марка на Anheuser-Busch, има прилики, които могат по смисъла на законодателството срещу нелоялна конкуренция да доведат до объркване с неговите собствени марки, които са защитени в Австрия, а именно Budweiser, Budweiser Budvar и Bud.
33. На второ място Budvar изтъква, че използването на наименованието American Bud за бира с произход от държава, различна от Чешката република, противоречи на разпоредбите на двустранната спогодба, понеже наименованието Bud, посочено в приложение Б към двустранното споразумение, е защитено наименование в съответствие с член 6 от тази спогодба, и следователно е запазено изключително за чешките продукти.
34. На 15 октомври 1999 г. препращащият съд постановява предприемането на исканите от Budvar временни мерки.
35. Искът, депозиран от Ammersin срещу упоменатите по-горе мерки пред Oberlandesgericht Wien (Австрия), не е уважен, а жалбата пред Oberster Gerichtshof (Австрия) е отхвърлена. След приключване на процедурата по постановяване на временни мерки, Handelsgericht Wien пристъпва към разглеждане на делото по същество.
36. Препращащият съд отбелязва, че преди предявяването на иска по главното производство, Budvar предявява иск пред Landesgericht Salzburg (Австрия), който е идентичен както по своя предмет, така и по своето същество с предявения по главното производство, но насочен срещу Josef Sigl.
37. В това паралелно дело Landesgericht Salzburg постановява прилагането на исканите временни мерки, а Oberlandesgericht Linz (Австрия) не уважава жалбата, подадена срещу това определение. С Определение от 1 февруари 2000 г. Oberster Gerichtshof отхвърля иска за преразглеждане на определението, постановено в производството по обжалване, и потвърждава временните мерки.
38. Препращащият съд отбелязва, че в своята същност това определение на Oberster Gerichtshof се основава на следните съображения.
39. Oberster Gerichtshof, който ограничава своя преглед до правното основание, изведено от двустранната спогодба, постановява че искането за налагане на забрана по отношение на Josef Sigl, който е ответник, може да представлява възпрепятстване на свободното движение на стоки по смисъла на член 28 ЕО.
40. При все това той счита, че това възпрепятстване е съвместимо с член 28 ЕО, понеже защитата на наименованието Bud, както е предвидена в двустранната спогодба, е свързана със защитата на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО.
41. Според препращащия съд става ясно, че Oberster Gerichtshof преценява, че наименованието Bud е „просто географско указание или косвено указание за произход“, т.е. указание което не предполага спазването на гаранциите,

свързани с наименованието за произход, като производство при спазване на приетите и контролирани от властите стандарти за качество или производство, или на особените характеристики на продукта. Освен това наименованието Bud се ползва от „абсолютна защита“, т.е. защита, която не зависи от какъвто и да е риск от объркване или въвеждане в заблуждение.

42. Като се имат предвид доводите, изтъкнати пред препращащия съд, той приема, че съществува оправдано съмнение по отношение на отговорите, които следва да се дадат на въпросите относно правото на Общността, повдигнати в спора по главното производство, по-специално понеже практиката на Съда не позволява да се определи дали така наречените „прости“ указания за географски произход, които не създават риск от въвеждане в заблуждение, са свързани и със защитата на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО.

43. При тези обстоятелства Handelsgericht Wien решава да спре производството и да постави на Съда следните въпроси:

„1) Прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя на определено просто/косвено географско указание, което в страната на произход не е нито име на регион, нито на местност или страна, абсолютната защита, която е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение, на географско указание, квалифицирано по смисъла на Регламент № 2081/92, съвместимо ли е с член 28 ЕО и/или с Регламент № 2081/92, ако прилагането на тази разпоредба позволява да се възпрепятства вноса на стока, която се търгува законно на пазара в друга държава-членка?

2) Това отнася ли се и за случая, когато географското указание, което в страната на произход не е нито име на регион, нито на местност или страна, не се считано в страната на произход като географско указание на определен продукт, и не се счита също така като просто или косвено географско указание?

3) Отговорите на първия и втория въпроси важат ли и когато двустранният договор е договор, който държавата-членка сключва преди своето присъединяване към Европейския съюз, като оставя същия в сила посредством декларация на федералното правителство след своето присъединяване посредством държава, която е правопреемник на държавата, която е първоначална страна по договора?

4) Член 307, алинея втора ЕО налага ли на държавата-членка да дава на подобна двустранна спогодба, сключена преди присъединяването към Европейския съюз на тази държава-членка между нея и трета страна, тълкуване, което съответства на правото на Общността по смисъла на член 28 ЕО и/или на Регламент № 2081/92, така че защитата, която тя предоставя на определено просто/косвено географско указание, което в страната на произход не е нито име на регион, нито на област или страна, да включва само защита от риск от въвеждане в заблуждение, но не и абсолютната защита на географско указание, квалифицирано по смисъла от Регламент № 2081/92?”

По преюдициалните въпроси

По допустимостта на преюдициалното запитване

Становища, представени пред Съда

44. Budvar изтъква, че в спора по главното производство става въпрос за разпоредби на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, към които по силата на член 307, алинея първа ЕО не се прилага правото на Общността. А тълкуването на такива разпоредби е от изключителната компетентност на националния съд. При тези обстоятелства постановяване на решение по преюдициалните въпроси не е нито необходимо, нито приемливо.

45. Според австрийското правителство частта от първия въпрос относно съвместимостта на предоставената от двустранната спогодба защита с Регламент № 2081/92 е недопустима. В действителност става въпрос за хипотетичен въпрос, доколкото определението за препращане не съдържа никакво указание, според което за един от засегнатите продукти съществува или е предвидено извършването на регистрация по смисъла на този регламент.

46. Комисията поддържа становището, че се поставя въпросът дали ако преюдициалните въпроси имат хипотетичен характер, те като такива са недопустими, като се има предвид по-специално обстоятелството че на първо място препращащият съд явно не споделя тълкуването, направено от Oberster Gerichtshof в неговото определение за постановяване на временни мерки от 1 февруари 2000 г. на двустранната спогодба що се отнася до абсолютния характер на защитата, предоставяна от тази спогодба, че на второ място националният съд не указва с какъв тип защита според него е свързано наименованието, разглеждано в рамките на главното производство, и на трето място той не уточнява също така по какъв начин е обвързан с посоченото по-горе тълкуване.

Съображения на Съда

47. Съгласно установената съдебна практика в рамките на сътрудничеството между Съда и националните съдилища, предвидено в член 234 ЕО, единствено националният съд, който е сезиран по спора и който носи отговорност за постановяването на съдебното решение, е този, който преценява в светлината на особените обстоятелства по делото както необходимостта от преюдициално решение, което да предостави възможност да постанови своята присъда, така и вида на отправените до Съда въпроси. Следователно когато отправените от националния съд въпроси се отнасят до тълкуването на правото на Общността, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе. Отказът от произнасяне по преюдициален въпрос, отправен от национален съд, е възможен само когато е очевидно, че тълкуването на правото на Общността, което е поискано от националния съд, няма никаква връзка с фактите или със спора по главното производство, когато проблемът е хипотетичен или когато Съдът не разполага с фактическия и правен материал, необходим за предоставяне на полезен отговор на отправените към него въпроси (вж. по-специално Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точки 38 и 39).

48. Според Budvar преюдициалните въпроси са недопустими, тъй като спорът по главното производство, като се има предвид приложимостта на член 307,

алинея първа ЕО, се отнася само до тълкуването на правилата на националното право, а именно на двустранната спогодба и двустранното споразумение (наричани по-нататък „оспорваните двустранни договори“), като съвкупното право на Общността не е приложимо в настоящия случай.

49. В този смисъл е достатъчно да се отбележи, че третият и четвъртият въпрос се отнасят по-специално до тълкуването на член 307 ЕО предвид обстоятелствата по главното производство, докато първият и вторият въпроси се отнасят до тълкуването на разпоредби от правото на Общността, по-специално на член 28 и на член 30 ЕО, както и на Регламент № 2081/92, така че да се позволи на преpraщаният съд да прецени съвместимостта на въпросните национални правила със законодателството на Общността. Необходимостта от такъв преглед предвид евентуалното прилагане на член 207 ЕО към настоящото дело не може да бъде поставяна под съмнение.

50. Що се отнася също така до довода на австрийското правителство, според който частта от първия въпрос относно Регламент № 2081/92 е с хипотетичен характер, е необходимо да се отбележи, че делото по главното производство се отнася до иска на Budvar за упражняване на право, което налага забрана на Ammersin да търгува някои стоки под защитено наименование, като се поставя под съмнение съвместимостта с режима, въведен от Регламент № 2081/92, независимо от наличието на евентуално регистриране според режима, въведен от този регламент. Следователно този въпрос въобще не е с хипотетичен характер.

51. И накрая що се отнася до доводите на Комисията, е достатъчно да се отговори, че хипотезите, които очертава преpraщаният съд относно естеството на наименованията, оспорвани в главното производство, представляват само първоначално становище, по отношение на което са поставени преюдициалните въпроси, и следователно Съдът не е длъжен да проверява тяхната основателност.

52. От изложеното по-горе следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По същество

По първия въпрос

53. Със своя първи въпрос преpraщаният съд пита по същество дали Регламент № 2081/92 или член 28 ЕО допускат прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено просто и косвено указание за географски произход от тази трета страна в държавата-членка вносител, която защита е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и може да възпрепятства вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

54. Този въпрос се отнася до хипотезата, според която наименованието Bud представлява просто и косвено указание за географски произход, по-специално наименование по отношение на което не съществува пряка връзка между определено качество, репутация или друга характеристика на продукта, от една страна, и неговия специфичен географски произход, от друга, и което следователно не влиза в обхвата на член 2, параграф 2, буква б) от Регламент №

2081/92 (вж. Решение от 7 ноември 2000 г. по дело Warsteiner Brauerei, C-312/98, Recueil, стр. I-9187, точки 43 и 44), като това наименование само по себе си не е географско име, но поне е в състояние да информира потребителя за това, че продуктът, който го носи, произхожда от определена област, регион или страна (вж. Решение от 10 ноември 1992 г. по дело Exportur, C-3/91, Recueil, стр. I-5529, точка 11).

- По отношение на Регламент № 2081/92

Становища, представени пред Съда

55. Budvar поддържа становището, че наименованието Bud е съкращение на името на град Budweis - чешкото име на който е České Budějovice - който е място на произход на неговата бира, и следователно съдържа географска препратка, която има отношение към пивоварната традиция на този град и препраща по-специално към световната репутация на бирата от Budweis, която се дължи на нейното отлично качество.

56. Според Budvar наименованието Bud, което е защитено в Австрия по силата на двустранната спогодба, представлява географско указание или квалифицирано наименование за произход, т.е. указание или наименование, което може да бъде предмет на регистрация на основание Регламент № 2081/92.

57. В този смисъл Budvar изтъква, че от практиката на Съда следва (упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei, точка 47), че Регламент № 2081/92 допуска прилагането на национален режим, подобен на произтичащия от двустранната спогодба, за защита на географско указание или на квалифицирано наименование за произход като Bud.

58. Budvar твърди още, че в случай че наименованието Bud, както то е защитено от двустранната спогодба, представлява само просто указание за географски произход, по-специално указание за географски произход, при което не съществува никаква връзка между характеристиките на продукта и неговия географски произход, в упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei, и по-специално в точка 54 от него, се указва, че с още по-голямо основание Регламент № 2081/92 допуска прилагането на тази национална защита, като се има предвид че подобни указания явно не влизат в приложното поле на посочения по-горе регламент.

59. Според Budvar Регламент № 2081/92 урежда само защитата в рамките на Общността на обхванатите от него наименования. От това следва, че от гледна точка на изцяло националната защита, която произтича от двустранната спогодба, извършването на разграничение от препращащия съд между простите указания за географски произход и квалифицираните указания не е от значение. Предвид упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei, по-специално неговите точки 43 и 44, това решение е приложимо, дори и когато не съществува опасност от въвеждане в заблуждение.

60. Ammersin изтъква, че упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei не дава отговор на въпроса, който е предмет на спора по главното производство, т.е. дали абсолютната защита, предвидена от Регламент № 2081/92 за квалифицираните географски указания и наименования за произход,

може да бъде договорена на нивото на държавите-членки паралелно с режима, въведен от този регламент.

61. Този въпрос следва да получи отрицателен отговор, понеже от предмета, целта и характера на Регламент № 2081/92 произтича, че регламентът е изчерпателен, тъй като предоставя абсолютна защита. Ammersin изтъква на първо място, че този регламент подчинява защитата на определено наименование на стриктни условия, които изискват то да бъде наименование на специфично място и да съществува пряка връзка между качеството на съответния продукт и мястото, от което той произхожда (член 2, параграф 2 упоменатия по-горе регламент), и на второ място че тази защита се предоставя само след извършване на сложна процедура по нотифициране, проверка и регистриране, което включва по-специално подробен контрол на съответствието с договорната документация (членове 4 и последващи от същия регламент).

62. Според Ammersin от това следва, че Регламент № 2081/92 се противопоставя на използването на националните режими на защита, които предоставят абсолютна защита на географски указания или на наименования за произход, за които не е гарантирано, че също отговарят на предвидените от този регламент стриктни изисквания.

63. Това тълкуване се потвърждава от член 17 от Регламент № 2081/92, от който следва, че националните режими за защита на квалифицирани географски указания, включително тези, които се основават на двустранни спогодби, могат да бъдат поддържани в сила извън шестмесечния срок, предвиден от тази разпоредба, само ако са нотифицирани на Комисията в рамките на този срок.

64. Но указанията за произход, защитени по силата на двустранната спогодба, и по-специално наименованието Bud, не са нотифицирани на Комисията в рамките на този срок, който е изтекъл на 30 юни 1999 г. по отношение на Република Австрия. Следователно те вече не могат да се ползват от защита.

65. Австрийското правителство изтъква, че ако се тръгне от принципа че наименованието, което се оспорва по главното производство, представлява само просто указание за географски произход, от практиката на Съда следва, че защитата, която се предоставя от двустранната спогодба, е съвместима с Регламент № 2081/92.

66. Това правителство поддържа още, че от практиката на Съда също така става ясно, че Регламент № 2081/92 допуска прилагането на национална правна уредба, защитаваща наименованията, които могат да бъдат предмет на регистриране на основание този регламент.

67. Германското правителство изтъква, че доколкото става дума за просто указание за произход, защитата на наименованието Bud, както е предвидена от двустранната спогодба, е съвместима с Регламент № 2081/92, понеже той се прилага само по отношение на квалифицираните указания за произход, а именно по отношение на указанията, които имат вътрешно присъща връзка с характеристиките или качеството на въпросния продукт.

68. За сметка на това ако в главното производство става въпрос за квалифицирано указание за произход, според това правителство е необходимо да се вземе под внимание фактът, че Регламент № 2081/92 предвижда само регистрацията на указанията за произход от държавите-членки (вж. член 5, параграфи 4 и 5 от същия регламент). От съображенията на този регламент следва, че той тръгва от принципа че предвижданият от него режим ще бъде допълнен от сътрудничество с третите страни. Въпреки това до настоящия момент не съществува спогодба между Европейския съюз и Чешката република.

69. Следователно защитата, предоставяна от двустранната спогодба, не повдига възражения, при положение че квалифицираните указания за произход, които се разглеждат от нея, отговарят по отношение на своето съдържание на изискванията на Регламент № 2081/92.

70. Френското правителство изтъква, че член 12, параграф 1 от Регламент № 2081/92 позволява поддържането в сила на международни споразумения, сключени преди влизането в сила на същия регламент.

71. Следователно няма съмнение, че защитата, предоставена от двустранната спогодба на наименованието Bud, не е съвместима с Регламент № 2081/92, още повече че това наименование е квалифицирано като защитено наименование за произход, по-специално в рамките на Лисабонското споразумение от 31 октомври 1958 г. за защита на наименованията за произход и тяхната международна регистрация, и е регистрирано като такова от Световната организация за интелектуална собственост през 1975 г.

72. Комисията изтъква, че от съдебната практика следва, че Регламент № 2981/92 допуска възможността дадена двустранна спогодба да предоставя, евентуално във връзка с други национални законодателни текстове, абсолютна защита, т.е. независима от всякаква употреба, която съдържа риск от въвеждане в заблуждение, на географско указание като оспорваното в главното производство, при което не съществува никаква връзка между характеристиките на съответния продукт и неговия географски произход.

Отговор на Съда

73. Съдът вече е постановил, че нищо в Регламент № 2081/92 не води до извода, че простите указания за географски произход не могат да бъдат защитавани от национална нормативна уредба на дадена държава-членка (вж. упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei, точка 45).

74. Регламент № 2081/92 е предназначен да осигури еднаква защита в Общността на обхванатите от него географски наименования, и въвежда задължението за тяхното регистриране в Общността, за да могат те да се ползват от защита във всяка от държавите-членки, докато националната защита, която дадена държава-членка предоставя на географските наименования, които не отговарят на условията за регистриране на основание Регламент № 2081/92, се урежда от националното право на тази държава-членка и остава ограничено в рамките на нейната територия (вж. упоменатото по-горе Решение по дело Warsteiner Brauerei, точка 50).

75. Това тълкуване не се засенчва от обстоятелството, че националният режим за защита на указанията за географски произход, оспорвани по главното производство, предвижда абсолютна защита, т.е. защита, която не зависи от каквото и да е риск от въвеждане в заблуждение.

76. В действителност приложното поле на Регламент № 2081/92 не се определя в зависимост от такова обстоятелство, а зависи главно от естеството на наименованието, в смисъл че се ограничава до наименования, свързани с продукт, за който съществува особена връзка между неговите характеристики и неговия географски произход, както и от факта, че обхватът на предоставяната защита покрива територията на Общността.

77. Но е установено, че за целите на хипотезата, представена в първия въпрос, наименованието, което се оспорва по главното производство, не е свързано с указанията, които влизат в приложното поле на Регламент № 2081/92. Освен това защитата, с която то се ползва по силата на въпросните двустранни договори, е ограничена в рамките на австрийската територия.

78. Предвид упоменатите по-горе съображения, е необходимо да се отговори на първия въпрос, доколкото той се отнася до Регламент № 2081/92, че този регламент допуска прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено просто и косвено указание за географски произход от тази трета страна в държавата-членка вносител, която защита е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

- По отношение на членове 28 и 30 ЕО

Становища, представени пред Съда

79. На първо място Budvar изтъква, че делото по главното производство се отнася само до прекия внос в Австрия от трета страна, а именно от САЩ, и следователно не се отнася до възникването на препятствие пред търговията в рамките на Общността. Поради това то няма връзка с вътрешния пазар и не влиза в приложното поле на член 28 ЕО.

80. Budvar освен това изтъква, че по силата на практиката на Съда, членове 28 и 30 ЕО допускат прилагането на правила, наложени от международна спогодба между държави-членки относно защитата на указанията за произход и наименованията за произход, при положение че защитените наименования не са придобили родов характер в държавата на произход към датата на влизане в сила на тази спогодба или по-късно.

81. Според Budvar тази съдебна практика се прилага с още по-голямо основание към ситуация, която както в делото по главното производство касае спогодба, сключена между държава-членка и трета страна, която предоставя подобна защита, още повече че е безспорно, по-специално поради член 6 от двустранната спогодба, в който се твърди изрично, че наименованието Bud няма и никога не е имало родов характер.

82. Ammersin изтъква, че от практиката на Съда не следва, че абсолютната защита на наименование като Bud е оправдана предвид член 30 ЕО. В действителност е оправдана само защитата на простите указания за географски произход, т.е. основно на имената на определени места, които имат голяма известност и представляват за производителите, установени в тези места, основно средство за привличане на клиенти. Но наименованието Bud не е име на определено място, а и не притежава такава известност сред потребителите.

83. Ammersin изтъква още, че защитата на наименованието Bud не може да бъде обоснована и с разпоредбите на член 28 ЕО, т.е. от императивни съображения от обществен интерес, по-специално от съображения, свързани със защитата на потребителите или с лоялния характер на търговските сделки. Тези цели могат да бъдат постигнати с предоставяне на защита от риск от въвеждане в заблуждение. При тези обстоятелства абсолютната защита е явно непропорционална.

84. Австрийското правителство изтъква, че според установената практика на Съда член 28 ЕО не препятства ограниченията на вноса и износа, които са оправдани от причини, свързани със защитата на индустриалната или търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО, доколкото подобни ограничения са оправдани от съблюдаването на права, които представляват специфичния предмет на тази собственост.

85. Тази обосновка обхваща както простите указания за географски произход, така и косвените указания за географски произход.

86. Същото правителство изтъква, че защитените наименования от двустранната спогодба, дори и ако те не представляват квалифицирани географски указания или наименования за произход, които могат да влязат в обхвата на Регламент № 2081/92, се ползват от особена известност, която може да оправдае налагането на ограничения пред свободното движение на стоки.

87. Тези наименования са вписани в приложенията към двустранни договори по предложение на заинтересованите национални среди въз основа на очакванията на потребителите и в тясно сътрудничество с компетентните групи по интереси и административни органи.

88. Целта на двустранната спогодба е да попречи защитените наименования да се използват по злонамерен начин и да се превърнат в родови наименования.

89. Германското правителство изтъква, че защитата, която се предоставя от двустранната спогодба на простите указания за географски произход, представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение по смисъла на член 28 ЕО, която въпреки това е оправдана по силата на член 30 ЕО като защита на индустриалната и търговската собственост, или като алтернатива на горното, по силата на член 28 ЕО като императивно съображение от обществен интерес, свързано по-специално с лоялния характер на търговските сделки или със защитата на потребителите.

90. Що се отнася до член 30 ЕО, германското правителство поддържа становището, че от практиката на Съда става ясно, че забраната за използване на наименованието Bud, която произтича от двустранната спогодба, защитава

търговската собственост относно указанията за произход по смисъла на този член, и следователно може да оправдае налагането на препятствие, забранено с член 28 ЕО.

91. Ако бъде решено, че наименованието, което е оспорвано по главното производство, представлява просто указание за произход, следва, че това указание е защитено от риска от използване на неговата известност. Освен това няма да е от значение дали това указание за произход е наистина известно или дали при търгуването на своите продукти дадено лице е използвало тази известност, без да има право на това.

92. Германското правителство изтъква като алтернатива на горното, че императивни съображения от обществен интерес, по-специално свързаните с лоялния характер на търговските сделки и защитата на потребителите, могат да дадат право на държавите-членки да приемат национални разпоредби относно използването на въвеждащи в заблуждение указания за произход, без да се изисква потребителите да бъдат реално повлияни от подвеждащото наименование. Впрочем това се потвърждава от различни директиви.

93. Комисията изтъква, че забраната за търгуване в Австрия на бира с наименованието American Bud, което произтича от двустранната спогодба, представлява мярка с ефект, равностоен на количествено ограничение на вноса по смисъла на член 28 ЕО, което е оправдано, тъй като се отнася до защитата на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО.

94. В този смисъл Комисията изтъква, че от практиката на Съда следва, че наименованията за географски произход като Bud, които се ползват с абсолютна защита по силата на международна спогодба, при положение че не съществува връзка между характеристиките на съответните продукти и техния географски произход, влизат в обхвата на предвидената в член 30 ЕО обосновка, свързана с индустриалната и търговската собственост.

Отговор на Съда

95. Необходимо е да се припомни, че членове 28 и 30 ЕО се прилагат независимо дали продуктите са с произход от Общността и продуктите са в режим на свободно движение след заплащане на вносни мита в рамките на някоя от държавите-членки, независимо от първоначалния произход на тези продукти. Така че с тези резерви горните членове са приложими по отношение на бирата от марката American Bud, която е предмет на главното производство (вж. в този смисъл Решение от 7 ноември 1989 г. по дело Nijman, 125/88, Recueil, стр. 3533, точка 11).

96. В случая, разглеждан в делото по главното производство, забраната за пускане на пазара в Австрия на бира с наименованието Bud с произход от страни, различни от Чешката република, като тя е следствие от двустранната спогодба, е в състояние да засегне вноса от други държави-членки на съответния продукт под това наименование и може да представлява препятствие пред търговията в рамките на Общността. Подобна нормативна уредба представлява мярка, равностойна на количествено ограничение по смисъла на член 28 ЕО (вж. в този смисъл упоменатите по-горе Решение по дело Nijman, точка 12 и Решение по дело Exportur, точки 19 и 20).

97. Национално законодателство, което забранява използването на географско наименование за стоките с произход от трети страни, които са в режим на свободно движение след заплащане на вносни мита в други държави-членки, в които те се търгуват на законно основание, не изключва по абсолютен начин вноса на тези продукти в съответната държава-членка. Въпреки това то е в състояние да направи тяхното търгуване по-трудно и вследствие на това да създаде препятствия пред търговския обмен между държавите-членки (вж. в този смисъл Решение от 5 декември 2000 г. по дело *Guimont*, C-448/98, *Recueil*, стр. I-10663, точка 26).

98. Следователно е необходимо да се разгледа въпроса дали това ограничение може да бъде оправдано в светлината на правото на Общността.

99. Що се отнася до абсолютната защита на определено указание за произход, предоставена от двустранна спогодба, която е основно от същото естество като оспорваната по главното производство, Съдът вече е постановил, че целта на такава спогодба, която е да възпрепятства производителите от дадена договаряща държава-членка да използват географски наименования от друга държава-членка, като използват известността на продуктите на предприятията, които са установени в районите или местата, указвани от тези наименования, трябва да осигури лоялността на конкуренцията. Такава цел може да бъде считана като свързана с опазването на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО, при положение че въпросните наименования не са придобили към датата на влизане в сила на тази спогодба или след тази дата родов характер в държавата-членка на произход (вж. упоменатото по-горе Решение по дело *Exportur*, точка 37, и Решение от 4 март 1999 г. по дело *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola*, C-87/97, *Recueil*, стр. I-1301, точка 20).

100. Но както става ясно по-специално от членове 1, 2 и 6 от двустранната спогодба, подобна цел представлява основата на режима за/на защита, въведен от въпросните двустранни договори.

101. Следователно дори ако проверките на препращащия съд покажат, че според фактическите условия и схващанията, преобладаващи в Чешката република, наименованието *Bud* указва район или място на територията на тази държава и неговата защита е оправдана от гледна точка на критериите на член 30 ЕО, то това не означава че тя може да бъде разширена до територията на определена държава-членка, както в настоящия случай това се отнася до Република Австрия (вж. в този смисъл упоменатото по-горе Решение по дело *Exportur*, точка 38).

102. Предвид изложеното по-горе, на първия въпрос, доколкото той се отнася до членове 28 и 30 ЕО, следва да се отговори, че те не се противопоставят на прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя на определено просто и косвено указание за географски произход на тази трета страна защита в съответната държава-членка, която е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно на пазара в друга държава-членка, при положение че защитаваното наименование

не е придобило родов характер в държавата на произход към датата на влизане в сила на този договор или след тази дата.

103. Следователно на първия въпрос е необходимо да се отговори, че член 28 ЕО и Регламент № 2081/92 допускат прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя на определено просто и косвено указание за географски произход на тази трета страна защита в държавата-членка вносител, която е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

По втория въпрос

104. С втория въпрос преpraщаният съд пита по същество дали Регламент № 2081/92 или член 28 ЕО не допускат прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено наименование, което не е свързано в тази страна нито пряко, нито косвено с географския произход на продукта, в съответната държава-членка, която е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

Становища, представени пред Съда

105. Budvar изтъква, че защитата, предоставяна от двустранната спогодба на наименованието Bud е несъвместима с член 28 ЕО само ако в съответната държава-членка, както и в третата страна е напълно изключена всяка асоциативна връзка между защитеното наименование, което е изменена форма на пълното наименование на мястото на производство на защитения продукт от една страна, и продукта, защитен от това указание чрез неговото конкретно наименование и неговото място на производство, от друга страна. Прилагането на такава защита е съвместимо с Регламент № 2081/92, дори ако подобна асоциативна връзка е напълно изключена.

106. Ammersin и германското правителство изтъкват, че ако в държавата на произход наименованието Bud не е считано за географско наименование на определен продукт, нито за просто или косвено географско указание, защитата на такова наименование не може да бъде оправдана в рамките на защитата на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО.

Отговор на Съда

107. Макар проверките, извършени от преpraщания съд, да показват, че според фактическите условия и схващанията, които преобладават в Чешката република, наименованието Bud не указва пряко или косвено никакъв район или място на територията на тази държава, възниква въпросът дали абсолютна защита на това наименование, както е предвидена в двустранната спогодба, която представлява препятствие пред свободното движение на стоки (вж. точки 96 и 97 от настоящото решение), може да бъде оправдана от правото на Общността в светлината на член 30 ЕО или от друго основание.

108. При такова положение и без да се нарушава евентуалната защита, предоставяна от специални права, като законодателството относно търговските марки, защитата на това наименование не може да бъде оправдана от защитата на индустриалната и търговската собственост по смисъла на член 30 ЕО (вж. в този смисъл упоменатото по-горе Решение по дело Exportur, точка 37, и Решение от 7 май 1997 г. по дело Pistre и др., C-321/94 - C-324/94, Recueil, стр. I-2343, точка 53).

109. При тези условия е необходимо да се разгледа въпросът дали това препятствие може да бъде оправдано от императивни съображения от обществен интерес, като лоялния характер на търговските сделки и защитата на потребителите.

110. Но макар и да е установено, че наименованието Bud не съдържа никакво позоваване на географския произход на продуктите, които го носят, е необходимо да се отбележи, че от нито един от елементите, представени на Съда от препращащия съд, не следва че защитата на това наименование може да гарантира че икономическите субекти няма да получат необосновано предимство или че потребителите няма да бъдат въведени в заблуждение по отношение на някоя от характеристиките на тази продукти.

111. Следователно на втория въпрос е необходимо да се отговори, че член 28 ЕО не допуска прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено наименование, което не е свързано нито пряко, нито косвено в тази страна с географския произход на продукта, който то обозначава, в държавата-членка вносител, която е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

По третия и четвъртия въпрос

112. С третия и четвъртия въпрос, които е необходимо да бъдат разгледани заедно, препращащият съд пита по същество дали член 307, алинея първа ЕО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че позволява съдебна инстанция от държава-членка да прилага разпоредби на двустранен договор, като оспорваната по главното производство спогодба, която е сключена между тази държава-членка и трета страна, предвижда защита на наименование от тази трета страна, дори ако тези разпоредби влизат в противоречие с разпоредбите на договора, на основание че се отнася до задължение, което произтича от спогодби, сключени преди датата на присъединяването на съответната държава-членка към Европейския съюз, и дали алинея втора от този член налага на тази национална съдебна инстанция да направи тълкуване на посочените по-горе разпоредби, което да съответства на правото на Общността.

Становища, представени пред Съда

113. Budvar изтъква, че двустранната спогодба е сключена от Република Австрия преди нейното присъединяване към Европейския съюз, което става на 1 януари 1995 г., и че съобщението на федералния канцлер от 1997 г. е с дата след това присъединяване и следователно, както се упоменава в самия негов текст, то има напълно декларативна стойност. Според Budvar двустранната

спогодба не е поддържана в сила от тази декларация, а остава в сила след разпадането на Чешката и Словашка федеративна република на 1 януари 1993 г. по силата на правилата на международното публично право по отношение на правоприемството на държавите.

114. При тези условия Budvar изтъква, че Република Австрия е можела по силата на член 307, алинея първа ЕО, съгласно тълкуването на Съда, и дори е трябвало по силата на международното публично право, да предприеме всички необходими мерки, за да осигури предвидената от двустранната спогодба защита на наименованието Bud, въпреки съществуващите разпоредби на правото на Общността.

115. Budvar поддържа становището, че дори да се предположи, че по отношение на предвидената от двустранната спогодба защита съществува конфликт между нея и правото на Общността, институциите на Общността ще бъдат възпрепятствани по силата на член 307, алинея първа на Договора за ЕО да прилагат цялото първично и вторично право на Общността до момента на разрешаването на този конфликт, при необходимост с евентуална денонсиране на двустранната спогодба.

116. Според Budvar подходящите средства за отстраняване на евентуалната несъвместимост между спогодба, сключена преди момента на присъединяване на определена държава-членка към Европейския съюз, и Договора могат да бъдат само средства, които са разрешени от международното публично право, като например нейното предоговаряне или тълкуване в съответствие с правото на Общността.

117. Но не съществуват планове за предоговаряне на двустранната спогодба. Освен това текстът на член 7, параграф 1 на тази спогодба, като в тази разпоредба няма никаква двусмисленост показва, че предоставяната от нея защита на въпросното наименование е независима от всяка опасност от объркване или въвеждане в заблуждение.

118. Ammersin изтъква, че в случая, разглеждан по главното производство, член 307, алинея първа ЕО не е приложим, тъй като към датата на своето присъединяване към Европейския съюз Република Австрия не е имала никакво задължение, което произтича от двустранната спогодба.

119. Република Австрия не е имала задължение по международното право в периода преди съобщението на федералния канцлер, включително и към момента на своето присъединяване към Европейския съюз. Не съществува и никакво обичайно задължение по международното право относно правоприемството на държавите, въз основа на което въпросните двустранни договори да останат в сила след разпадането на Чешката и Словашка федеративна република.

120. Така че единствено чрез съобщението на федералния канцлер задълженията, които произтичат от двустранната спогодба, са поети от Република Австрия по отношение на Чешката република. Противно на своя текст, това съобщение следователно има правопораждащ характер.

121. Двустранната спогодба може да бъде тълкувана по начин, който съответства на правото на Общността, в смисъл че наименованието Bud е защитено само от реалното въвеждане в заблуждение по силата на тази спогодба. В действителност член 7, параграф 1 на спогодбата не налага абсолютна защита, а предвижда прилагането на „мерки от съдебен и административен характер (...), предвидени за борба с нелоялната конкуренция или за предотвратяване по друг начин на незаконното използване на наименованията“.

122. Но австрийското право, и по-специално неговите разпоредби относно нелоялната конкуренция, подчинява всички искания за забрана на използване на наименования на условието тези наименования да бъдат използвани по въвеждащ в заблуждение начин.

123. Освен това според Ammersin в случая, разглеждан в рамките на главното производство, е приложим член 7, алинея втора от двустранната спогодба, тъй като наименованието American Bud, използвано като регистрирана марка, представлява изменена форма на наименованието, защитено по смисъла на тази разпоредба. В действителност тази марка има значителни разлики спрямо защитеното наименование Bud, по-специално във формата, използвана като етикет на бутилката, и се възприема от потребителя като самостоятелна марка.

124. В този смисъл Ammersin поддържа становището, че член 307, алинея втора ЕО уточнява разпоредбата на член 10 ЕО, която предвижда общото задължение на държавите-членки да действат по начин, благоприятен за Общността. От съдебната практика по-специално относно последния член следва, че като прилага националното право, националният съд, който трябва да тълкува същото, е задължен да прави това в рамките на възможното като има предвид текста и целта на разпоредбите на правото на Общността от по-висш порядък, за постигане на резултатите, преследвани от Договора, и по този начин да се съобразява с Регламент № 2081/92 и с член 28 ЕО.

125. Австрийското правителство изтъква, че Република Австрия и Чешката република се присъединяват към преобладаващото мнение, според което държавите са обвързани от договорите, сключени от страните, на които те са правоприменици. Принципът на правоприменството в ситуации като разглежданата в рамките на главното производство е изразен в член 34, параграф 1 от Виенската конвенция за правоприменството на държавите по отношение на договорите. Този принцип впрочем съответства на обичайното международно право. След разпадането на държавата, на която е правоприменик Чешката република, действителността на разглежданите двустранни договори по никакъв начин не е засегната от тяхното прилагане към двустранните отношения между Република Австрия и Чешката република.

126. Така че според това правителство съобщението на федералния канцлер има само декларативна стойност.

127. Австрийското правителство припомня освен това, че съгласно член 31, параграф 1 на Виенската конвенция за правото на договорите от 23 май 1969 г. „договорът трябва да се тълкува добросъвестно в съответствие с обикновения смисъл, който следва да се дава на термините в техния контекст а също и предвид неговия предмет и цел“.

128. Но според това правителство като се има предвид смисълът, който трябва да се придаде в контекста на съответните термини от двустранната спогодба и като се има предвид нейния предмет и цел, тези термини не позволяват никакво тълкуване, според което *Viid* като просто или косвено указание за географски произход се ползва само от защитата от опасността от въвеждане в заблуждение, а не от абсолютна защита. Следователно подобно тълкуване трябва напълно да се изключи.

129. Според германското правителство двустранната спогодба включва права и задължения, поети от Република Австрия преди нейното присъединяване към Европейския съюз. Съгласно член 307, алинея първа ЕО подобна спогодба не се засяга от правото на Общността и следователно нейното прилагане има предимство по отношение на правото на Общността.

130. Обстоятелството, че третата страна, която е сключила двустранната спогодба, по-специално Социалистическа република Чехословакия, вече не съществува, не е в състояние да постави под въпрос това тълкуване. Република Австрия, както Федерална република Германия и голям брой други държави-членки, както отбелязва германското правителство, е признала приемствеността на повечето от международните договори и е предприела поведение в съответствие с обичайните практики между държавите.

131. Тълкуване в смисъл, който е благоприятен за правото на Общността, според германското правителство трябва да приеме формата на изменение на двустранната спогодба след процес на преговаряне за тази цел на двустранно ниво, и в случай на неуспех на преговорите, да завърши с денонсиране или суспендиране на тази спогодба. При все това междувременно националните съдилища имат право да защитават съответните права, дори когато те противоречат на правото на Общността. Това правителство изтъква, че препращащият съд поначало не е отбелязал дали тази спогодба може да бъде денонсирана.

132. Френското правителство поддържа становището, че от съобщението на федералния канцлер следва, че въпросните двустранни договори остават в сила без прекъсване между Република Австрия и Чешката република от 1 януари 1993 г., като тази дата е по-ранна от датата на присъединяване на Република Австрия към Европейския съюз. Това съобщение не представлява решение за оставяне в сила на двустранната спогодба от 1997 г., а само отбелязва нейното съществуване и информира частноправните субекти за това. Следователно тези договори наистина представляват международни актове, сключени преди момента на присъединяване на Република Австрия, и спрямо тях се прилага член 307 ЕО.

133. Освен това от практиката на Съда следва, че в съответствие с принципите на международното право правилата на Общността, в настоящия случай член 28 ЕО и релевантните разпоредби от Регламент № 2081/92, могат да бъдат обезсилени от сключена по-рано международна спогодба, в случая двустранната спогодба, ако тя налага на засегнатата държава-членка задължения, изпълнението на които все още може да бъде изисквано от трета страна, която е страна по тази спогодба.

134. Но според това правителство от тази съдебна практика следва, че приложимостта на подобна спогодба трябва да бъде проверена от националния съд, който трябва също така да определи въпросните задължения, за да може да прецени в каква степен те възпрепятстват прилагането на член 28 ЕО или на Регламент № 2081/92.

135. Френското правителство изтъква, че тълкуването, което се предлага от препращащия съд, може да доведе в случая, разглеждан по главното производство, до нарушаване на двустранната спогодба, и следователно това не представлява допустим довод в областта на международното право за разрешаване на евентуална несъвместимост между тази спогодба и правото на Общността по смисъла на член 307, алинея втора ЕО, както той се тълкува от Съда.

136. Според това правителство от текста на член 7, параграф 1 от тази двустранната спогодба става ясно, като в текста няма никаква двусмисленост, че категорично се отрича възможността тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, при който наименованието Bud се защитава като просто и косвено географско указание само срещу опасността от въвеждане в заблуждение, а не се ползва от абсолютна защита. Следователно подобно тълкуване не може да бъде прието като тълкуване, което изпълнява изискванията за съответствие с правото на Общността.

137. Комисията изтъква, че член 307 ЕО се прилага към двустранната спогодба, понеже тя оказва влияние на прилагането на Договора и освен това е сключена от Република Австрия с трета страна доста преди нейното присъединяване към Европейския съюз.

138. Въпреки това се поставя въпросът дали член 307, алинея първа ЕО се прилага и към спогодба, когато както в случая, разглеждан по главното производство, тази спогодба е поддържана в сила в полза на държавата, която е правопреемник на първоначалната трета страна с декларация, направена от властите на държава-членка след нейното присъединяване.

139. Тази тема повдига и въпроса дали въпросната декларация има правопораждащ характер.

140. Комисията изтъква, че съобщението на федералния канцлер има само декларативна стойност в съответствие с международното право, тъй като даден договор остава в сила, ако поведението на страните позволява да се заключи, че те са съгласни той да бъде поддържан в сила.

141. Става дума за фактически въпрос, преценката на който трябва да бъде направена от препращащия съд. Комисията поддържа становището, че нищо в преписката по делото не показва, че страните не искат да поддържат в сила въпросните двустранни договори.

142. Комисията стига до заключението, че член 307, алинея първа ЕО се прилага към случая, разглеждан по главното производство, и че следователно Договорът не засяга нито правата, нито задълженията, породени от двустранната спогодба.

Отговор на Съда

143. Тъй като отговора на втория въпрос изяснява, че ако се предположи че наименованието *Vud* не може да бъде считано като препращащо пряко или косвено към географския произход на обозначаващите от него продукти, на този въпрос е необходимо да се отговори, че член 28 ЕО не допуска защитата, която предоставят на това наименование разглежданите двустранни договори.

144. От член 307, алинея първа ЕО следва, че правата и задълженията, които произтичат от сключената преди датата на присъединяване на определена държава-членка спогодба между нея и трета страна, не се засягат от разпоредбите на Договора.

145. Целта на тази разпоредба е да уточни в съответствие с принципите на международното право, че прилагането на Договора за ЕО не засяга поетата от съответната държава-членка отговорност да спазва правата на трети страни, които произтичат от сключена по-рано спогодба, и да съблюдава своите задължения по нея (вж. по-специално Решение от 4 юли 2000 г. по дело Комисия/Португалия, С-84/98, *Recueil*, стр. I-5215, точка 53).

146. Следователно за да се определи дали определено правило на Общността може да бъде обезсилено от сключена по-рано международна спогодба, е необходимо да се разгледа въпросът дали тя налага на въпросната държава-членка задължения, изпълнението на които може все още да бъде изисквано от третата държава, която е страна по тази спогодба (вж. в този смисъл, по-специално Решение от 10 март 1998 г. по дело *T. Port*, С-364/95 и С-365/95, *Recueil*, стр. I-1023, точка 60).

147. В настоящия случай е установено, че защитата на наименованието *Vud* е предвидена от разглежданите международни договори, сключени между Социалистическа република Чехословакия и Република Австрия доста преди датата на присъединяването на последната към Европейския съюз.

148. Също така от тези двустранни договори, и по-специално от член 7, параграф 1 от двустранната спогодба следва, че по отношение на Република Австрия те включват задължения, изпълнението на които може да бъде изисквано от Социалистическа република Чехословакия.

149. Въпреки това се поставя въпросът дали Чешката република притежава права по посочените по-горе договори, спазването на които тя все още може да изисква от Република Австрия.

150. В действителност е необходимо да се припомни, че след нейното разпадане на 1 януари 1993 г. Чешката и Словацка федеративна република, която е наследник на Социалистическа република Чехословакия, престава да съществува, и че две нови независими държави са нейни правоприменици на съответните части от нейната територия, а по-специално Чешката република и Словацката република.

151. Следователно е необходимо да се зададе въпросът дали в рамките на такова правоприменство на държави разглежданите двустранни договори, сключени от Социалистическа република Чехословакия, остават в сила след

разпадането на Чешката и Словашка федеративна република, по-специално по отношение на правата, които произтичат в полза на Чешката република, като разглежданите в рамките на главното производство, така че тези права, както и съответните задължения на Република Австрия остават в сила и след упоменатото по-горе разпадане и следователно все още са в сила към датата на присъединяване на Република Австрия към Европейския съюз.

152. Установено е, че към датата на упоменатото по-горе разпадане е съществувала широко прилагана международна практика, която се основава на принципа на правоприемството на договорите. От тази практика следва, че при положение че ако една от държавите страни по двустранен договор не е извила своята воля за неговото предоговаряне или денонсиране, се приема че той по принцип остава в сила по отношение на държавите, които са правоприемници на разпадналата се държава.

153. В действителност изглежда, че разбира се по този начин принципът на правоприемството на договорите, най-малкото по отношение на специфичния случай на пълното разпадане на държави, въпреки възможността за денонсиране или предоговаряне на договорите, представлява референтен принцип, който е широко възприет към датата на въпросното разпадане.

154. При всички положения и без да е необходимо Съдът да се произнася по въпроса дали този принцип на правоприемството на договорите към датата на разпадането на Чешката и Словашка федеративна република представлява обичайно правило на международното право, не може да се оспорва фактът, че прилагането на този принцип в международната практика на правото на договорите към тази дата е напълно в съответствие с международното право.

155. При тези условия е необходимо да се провери дали както Република Австрия, така и Чешката република реално са смятали да прилагат този принцип на правоприемство на договорите по отношение на разглежданите в настоящия случай двустранни договори, и дали съществуват доказателства за техните намерения в този смисъл, които се отнасят до периода между датата на упоменатото по-горе разпадане и датата на присъединяването на Република Австрия към Европейския съюз.

156. Както става ясно по-специално от резолюцията на Националният съвет на Чехия от 17 декември 1992 г. и от член 5 от конституционния закон № 4/1993 (вж. точки 25 и 26 от настоящото решение), Чешката република изрично приема принципа на автоматичното продължение на договори.

157. Що се отнася до позицията на Република Австрия, изглежда че тази държава традиционно прилага принципа, наречен „*tabula rasa*“, според който с изключение на договорите с териториален характер или при наличие на споразумение, което предвижда противното, правоприемството от нова държава на държава, която е страна по договор, предполага че сключените договори от последната държава автоматично се обезсилват.

158. Въпреки това се поставя въпросът дали при положение на правоприемство на държави като произтичащото от пълното разпадане на бившата държава, и по-специално що се отнася до разглежданите двустранни договори, Република Австрия възнамерява да прилага принципа, упоменат в предишната точка.

159. В този смисъл, както заявява генералният адвокат в точки 141 и 142 от своето заключение, практиката на австрийските съдилища и обстоятелството, че по-отношение по-специално на Чешката република, Република Австрия денонсира някои договори, сключени със Социалистическа република Чехословакия, но само по отношение на бъдещ период, показват че практиката на тази държава-членка, включително по време на периода между разпадането на Чешката и Словашка федеративна република и присъединяването на Република Австрия към Европейския съюз, съдържа признаци, които позволяват да се установи, че се прилагат дерогации от принципа „*tabula rasa*“.

160. Австрийската практика спрямо държавите, възникнали от разпадането на Чешката и Словашка федеративна република, изглежда че наистина се основава на прагматичен подход, според който двустранните договори остават приложими, освен ако не са денонсирани от едната или другата от страните. Подобна практика води до резултати, които са много близки до резултатите, свързани с прилагането на принципа на правоприемството на договорите.

161. В този смисъл препращащият съд е длъжен да провери дали в някакъв момент между датата на разпадането на Чешката и Словашка федеративна република на 1 януари 1993 г. и съобщението на федералния канцлер през 1997 г. Република Австрия е заявила своето намерение да предоговори или денонсира разглежданите двустранни договори.

162. Ако това обстоятелство бъде потвърдено от националния съд, то ще е от особено значение, тъй като както е отбелязано в точка 156 от настоящото решение, Чешката република по време на разпадането на държавата, на която тя е правоприемник, ясно изразява своята позиция, според която договорите, сключени с тази държава остават в сила. Чешката република следователно изрично запазва своето право да предявява по отношение на Република Австрия правата, които тя има по силата на разглежданите двустранни договори като държава-правоприемник.

163. Важността на това обстоятелство впрочем се потвърждава от целта на член 307, алинея първа ЕО, който цели да позволи на държава-членка да спазва правата, които могат да предявят трети страни въз основата на спогодба, сключена преди присъединяването към Европейския съюз на тази държава в случаи като разглежданите по главното производство (вж. точка 145 от настоящото решение).

164. Препращащият съд е длъжен да провери дали в случая по главното производство както Република Австрия, така и Чешката република възнамеряват наистина да прилагат принципа на продължаване на договори спрямо разглежданите двустранни договори.

165. По отношение на Република Австрия, е необходимо също да се уточни, че не може *a priori* да бъде изключена възможността декларирането на намерението, което въпреки че е направено с известно закъснение, а именно едва през 1997 г., да може да бъде взето предвид с цел окончателно да се установи намерението на тази държава-членка да приеме Чешката република като договаряща страна по разглежданите двустранни договори, и да се приеме,

че в настоящия случай тяхното прилагане влиза в приложното поле на член 307, алинея първа ЕО.

166. Положението ще бъде различно ако Република Австрия в даден момент преди съобщението на федералния канцлер изрази ясно своята воля в обратен смисъл.

167. Ако след проверките, извършени от препращащия съд, и предвид по-специално фактите по настоящото дело, той стигне до извода, че към датата на присъединяване на Република Австрия към Европейския съюз тази държава е обвързана от разглежданите двустранни договори по отношение на Чешката република, следва, че тези договори могат да бъдат считани за актове, сключени преди това присъединяване по смисъла на член 307, алинея първа ЕО.

168. Необходимо е да се добави, че съгласно алинея втора от тази разпоредба държавите-членки имат задължението да използват всички подходящи средства, за да отстранят съществуващата несъвместимост между Договора и спогодба, сключена преди присъединяването на дадена държава-членка.

169. От това следва, че препращащият съд е длъжен да провери дали евентуална несъвместимост между Договора и двустранната спогодба може да бъде избягната, като спогодбата се даде тълкуване в рамките на възможното и при спазване на международното право, което да съответства на правото на Общността.

170. Ако тълкуване, което съответства на правото на Общността, на спогодба, сключена преди присъединяването на дадена държава-членка към Европейския съюз, се окаже осъществимо, тази държава има право в рамките на член 307 ЕО да предприеме подходящи мерки, като въпреки това е длъжна да отстрани всяка съществуваща несъвместимост между сключената по-рано спогодба и Договора. Ако тази държава-членка срещне трудности, които правят изменението на спогодбата невъзможно, тогава не може да се изключи възможността да се наложи нейното денонсиране (вж. упоменатото по-горе Решение по дело Комисия/Португалия, точка 58).

171. В този смисъл е необходимо да се отбележи, че член 16, параграф 3 от двустранната спогодба предвижда, че двете договарящи страни могат да денонсират същата с най-малко едногодишно предизвестие, изпратено в писмен вид и по дипломатически път.

172. Но в очакване едно от правните основания, изложено в член 307, алинея втора ЕО, да позволи отстраняването на евентуалната несъвместимост между определена спогодба, сключена преди присъединяването на дадена държава-членка към Европейския съюз, и Договора, първа алинея от същия член разрешава на тази държава да продължи да прилага тази спогодба, при условие че тя включва задължения, които държавата продължава да има по силата на международното право.

173. Предвид посочените по-горе съображения следва да се отговори на третия и четвъртия въпрос, че член 307, алинея първа ЕО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че позволява на съдебна инстанция на държава-членка, при условие че бъдат извършени проверки от същата инстанция като се имат предвид по-

специално съображенията, отбелязани в настоящото решение, да прилага разпоредби на двустранни договори, като разглежданите по главното производство, сключени между тази държава-членка и трета страна за защита на наименование на тази трета страна, дори ако тези разпоредби влизат в противоречие с разпоредбите на Договора, на основание че се отнася до задължение, което произтича от спогодбите, сключени преди датата на присъединяване към Европейския съюз на съответната държава-членка. В очакване едно от правните основания, изложено в член 307, алинея втора ЕО, да позволи отстраняването на евентуалната несъвместимост между определена спогодба, сключена преди присъединяването на дадена държава-членка към Европейския съюз, и Договора, първа алинея от същия член разрешава на тази държава да продължи да прилага тази спогодба, при условие че тя включва задължения, които държавата продължава да има по силата на международното право.

По съдебните разноски

174. Разноските, направени от австрийското, германското и френското правителство, както и от Комисията, които представиха писмени становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Handelsgericht Wien, с Определение от 26 февруари 2001 г., реши:

1. Член 28 ЕО и Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти, изменен с Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от 17 март 1997 г., допускат прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено просто и косвено указание за географски произход от тази трета страна в държавата-членка вносител, която защита е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно в друга държава-членка.

2. Член 28 ЕО не допуска прилагането на разпоредба на двустранен договор, сключен между държава-членка и трета страна, която предоставя защита на определено наименование, което не е свързано нито пряко, нито косвено в тази страна с географския произход на продукта, който то обозначава, в държавата-членка вносител, която защита е независима от всеки риск от въвеждане в заблуждение и позволява възпрепятстването на вноса на стока, която се търгува законно на пазара в друга държава-членка.

3. Член 307, алинея първа ЕО трябва да бъде тълкуван в смисъл, че позволява на съдебна инстанция на държава-членка, при условие че бъдат извършени проверки от същата инстанция като се имат предвид по-специално съображенията, отбелязани в настоящото решение, да прилага разпоредби на двустранни договори, като разглежданите по главното производство, сключени между тази държава-членка и трета страна за защита на наименованието на тази трета страна, дори ако тези разпоредби влизат в противоречие с разпоредбите на Договора, на основание че се отнасят до задължение, което произтича от спогодбите, сключени преди датата на присъединяване към Европейския съюз на съответната държава-членка. В очакване едно от правните основания, изложено в член 307, алинея втора ЕО, да позволи отстраняването на евентуалната несъвместимост между определена спогодба, сключена преди присъединяването на дадена държава-членка към Европейския съюз, и Договора, първа алинея от същия член разрешава на тази държава да продължи да прилага тази спогодба, при условие че тя включва задължения, които държавата продължава да има по силата на международното право.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 ноември 2003 година.

Подписи